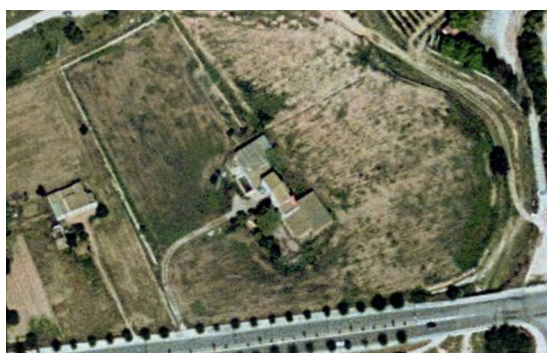

La Sweet i el kàrting

Sortíem de l'entrenament de futbol de cada dijous l'Eden i jo. Era fatal perquè els dijous tocava entrenar en camp de terra. Començàvem a la tarda i després de la dutxa, en acabar, ja era tot fosc. Ens portava i ens recollia la meva mare, de l'institut a l'estadi i de l'estadi a casa.

1983

2000

Un dia aleatori en acabar l'entreno, vam anar cap al pàrquing on la mama sempre aparcava el cotxe. L'aparcament forma part d'un complex dedicat al fitness, relativament nou en aquell moment. Actualment tenen tot tipus d'equipaments; piscines *indoor*, piscines *outdoor*, pistes de pàdel, gimnàs, aparcament de bicicletes, pàrquing... El complex està construït on anys enrere hi havia la Sínia Sendra, la casa on han nascut i s'han criat les meves tietes, el tiet i la mama.

2004

2006

2008

2011

2016

En aquell moment ens dirigíem cap al cotxe per tal de tornar a casa, passant abans com sempre, per casa l'Eden. Ja estàvem arribant quan vam veure una gossa petita, grisa i super bruta. La vam intentar agafar però ella s'escapava de nosaltres amagant-se entre els cotxes aparcats. Nosaltres vam fer una estratègia, i semblava no funcionar fins que a l'últim moment la meva amiga la va aconseguir caçar.

Aquella nit, la vam dutxar i va dormir a l'habitació amb el Pau i amb mi. Estic bastant segura, que com la majoria de nens i nenes, vam estar insistint molt per poder-nos-la quedar, la mama també la volia a casa però al viure amb els avis, ells tenien l'última paraula. Ara veig que ella això ho respectava molt.

L'endemà, la gossa va anar a passar uns dies amb la veïna de dalt amb la idea que ella li buscava un amo o una mestressa. Van anar passant els dies i mentre nosaltres érem al cole i els avis a casa, ells la sentien udolar tot el dia. Els avis, sobretot l'àvia, sentien molta pena per la gossa i després d'uns quants dies la Sweet va tornar a casa amb nosaltres.

En el treball *Baix-a-mart* que vaig fer aquesta foto tenia l'escrit complementari 'Crec que aquest és el lloc on un vespre vam enterrar a la meva gossa'.

Entorn aquest treball els hi vaig demanar al Pau i a la mama que els tres escrivissim sobre el dia que va morir la Sweet. Pensava que havia sigut un moment molt important però del que no havíem parlat gaire.

Crec que va ser l'any 2011, un mes abans que l'avi morís. El dia 13 de febrer al vespre estàvem el Pau i jo a l'habitació. Ara recordo que estàvem estudiant, però fer els deures era i segueix sent una cosa rara en nosaltres dos. Segurament ho fèiem perquè era un diumenge a la nit, apurant al màxim l'últim moment per fer la feina de l'endemà. Em penso que va ser així quan de sobte vam sortir al passadís que connecta amb el menjador, el que té un mirall el qual ens acostumàvem a mirar cada matí de dalt a baix. Allà hi havia la Sweet, la gosseta que dos o tres anys abans havíem acollit a casa.

Recordo que el primer cop que la vam veure estava tota bruta. Va ser després d'un entrenament de futbol, anàvem de camí al pàrquing on teníem el cotxe. Érem amb l'Eden, l'amiga que entrenava i anava al cole amb mi, i que sempre apropiàvem a casa.

La gossa grisa estava estirada a terra, patint perquè s'estava ennuegant amb un ós de pollastre del nostre dinar. Nosaltres vam provar de treure-li. Ho va intentar durant molta estona la mama, que mentre ho feia li deia tonta i estúpida per haver agafat allò de les escombraries. Després ho va intentar la nostra tieta, la Maite, que havia vingut amb el David, que és el nostre cosí i la seva gossa, la Bruna. Jo també ho vaig intentar sense èxit, inclús crec que el Pau ho va provar. Encara tinc al cap tocar l'ós travat i treure la mà de la seva boca tota bavada.

Tothom de casa incloent els avis i el Joan, el meu tiet, vam tenir el nostre moment d'assimilar que la gossa no estava viva. Encara recordo com em va sorprendre veure l'àvia plorant, vaig entendre que també se l'estimava. De fet, em vaig adonar de la gravetat de la situació quan vaig veure plorar la mama, una mica més apartada dins de l'habitació. El Pau li preguntava amb por i innocència si la gossa estava morta. La vam donar per acabada quan vam veure el pipí sortint. La Maite va aclarir que els éssers vius fem això en el nostre últim moment.

Després de tot això, vam decidir sortir de casa i anar-la a enterrar al bosc del costat, era fosc. Sincerament, no recordo el trajecte ni què vam estar dient fins a arribar al caminet de terra amb arbres de pinassa. Vam girar a l'esquerra, vam avançar una estona fins a decidir el lloc adequat.

Tinc bastant fixada la imatge de la gossa com un cos inert sortint d'una bossa del Zara o d'alguna botiga similar. Crec que, inclús vam calcular si el forat que havíem fet, amb eines bastant precàries, s'ajustava a la seva mida. Finalment, vam tirar terra a sobre fins a tapar-la completament. Volíem fer-ho bé perquè ens preocupava que un altre animal la desenterrés per tal de menjar-se-la. Suposo que en acabar cadascú va dir unes paraules per a si mateix, encara que estic bastant segura, que sabent com és la Maite, ella les va dir en veu alta per a tots.

En aquell moment jo tenia 14 anys i era la primera de les meves amigues que anava a l'institut en ciclomotor. Tenia classe al matí i a la tarda, i els migdies anava a casa on l'àvia sempre feia el dinar. El dilluns següent que passés tot vaig anar a visitar on havíem enterrat la gossa i vaig seguir-ho fent uns quants dies. No vaig durar gaire encara que el primer dia em vaig prometre que ho seguiria fent mentre pogués, cada dia, en aquella pausa de migdia abans de tornar al cole.

Ara amb el temps, observo el terreny que acota aquest treball i veig que el lloc on vam enterrar la gossa és important. Ho podríem haver fet en qualsevol altre lloc però va ser allà, en un espai entre arbres i matolls. Miro el mapa i veig que està al costat d'un altre espai que em crida l'atenció, el kàrting.

Parlant amb una amiga que estudia arquitectura, després que li expliqués el treball que estava plantejant, em va recomanar la web de l'Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya. Em va explicar que hi ha ortofotografies de gairebé tota Catalunya des del 1946. Entre nosaltres, conversàvem del terreny com a tal, de la natura en contraposició al que ara és construcció i edificació, de les mutacions que podem veure a les nostres ciutats al llarg dels anys. Tots els canvis eren perceptibles a través de les imatges.

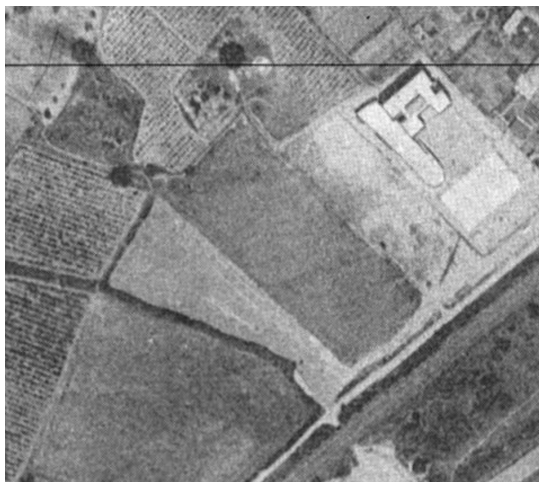
Vaig veure que el kàrting que hi ha al costat de l'Escola Llebetx, el que es troba al costat del pont de les vies de tren, havia patit canvis visualment captivadors. Res singular o impactant, senzillament imatges que reflecteixen el pas del temps i la degradació de l'espai. M'agradava poder comparar els usos o estats en els quals s'havia trobat aquest espai d'oci. Suposo que hi ha gent que tenim tendència a sentir-nos atretes per aquest tipus d'estètica.

Gràcies a les ortofotos es pot veure com la vegetació ha anat guanyant terreny en la pista per on devien circular els karts. Igual que en el lloc on vam enterrar la gossa, on han crescut nous matolls i els que hi havia s'han fet més grossos fent que sigui difícil saber amb certesa on està enterrada.

Aquí l'enllaç de l'Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya
<<http://www.icc.cat/vissir3/>>

1956

1983

1994

2000

2006

Arran d'aquest treball vaig parlar amb la Juna i l'Oscar, dos amics que van fer la primària al Llebetx però amb els que vaig coincidir a l'ESO. M'explicaven que les nenes i els nens de 5è i 6è a l'hora del pati podien sortir fora del recinte de l'escola per anar a jugar a l'esplanada del davant, sobretot per jugar a futbol.

Ho van poder fer fins que el propietari del terreny, per causes estranyes, els ho va prohibir posant dunes a l'espai on jugaven els partits. Comentaven com amb els anys ja no els van deixar sortir fora i com els límits de l'espai de pati s'han anat acotant cada cop més. Actualment no es poden veure les dunes perquè tot és vegetació.

2008

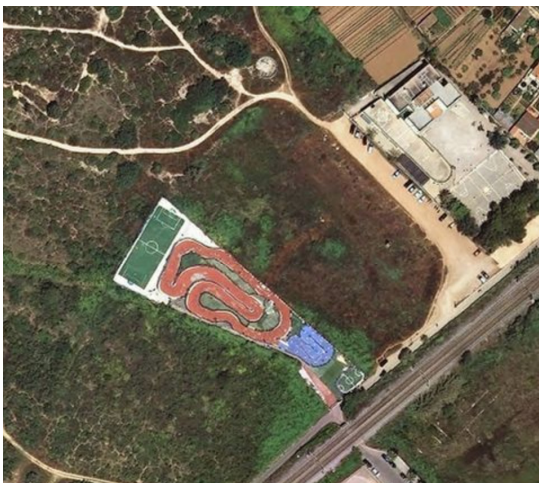
2009

2010

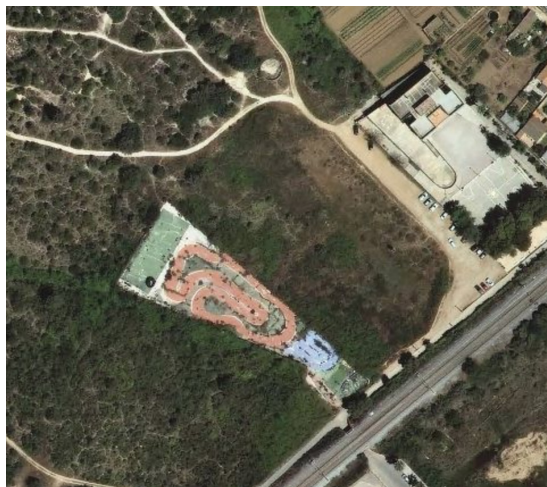
2011

2012

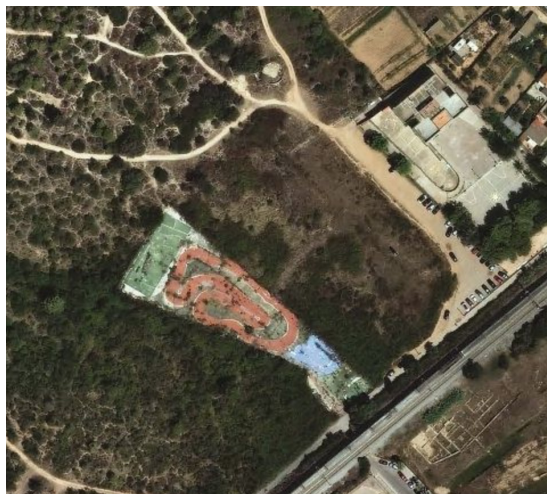
2013

2014

2015

2016

A l'igual que vaig fer l'exercici de preguntar a la Juna i a l'Oscar sobre la seva visió del terreny com a antics alumnes del Llebetx, també ho vaig fer amb altres amics que veuen l'espai del bosc, de l'escola i del kàrting des del tren. Ells ho veuen quan tornen als seus pobles des de Barcelona. Els vaig demanar que descrivissin amb paraules què hi veien.

Ho introduïxo perquè m'agradaria afegir algunes paraules que va dir l'Albert respecte l'espai "Podria dir un bosc, però no està ple d'arbres de mida similar. Seria més aviat un espai de vegetació. Hi ha algun arbre sí, però també i sobretot arbustos i plantes més baixetes. En tot cas, es nota que han crescut perquè i com han volgut, un petit espai salvatge. Just abans el Kàrting abandonat, amb el que segurament ja vaig fixar-me la primera vegada de fer aquest recorregut. En ell també hi han arribat aquests arbustos salvatges dels quals parlava, sembla que han aconseguit créixer entre les juntes del ciment verd, blau i vermell del terra, i és que la natura sempre recupera el seu espai..."

El kàrting té relació amb el lloc on vam enterrar la gossa per la situació geogràfica en què es troben els dos espais, però també perquè durant un estiu el pare de l'Eden i un soci seu van ser els propietaris. En aquest relat la meva amiga Eden connecta els dos espais del territori, potser sense ella mai haguéssim tingut la Sweet.

El recinte dels karts sempre ha estat un espai abandonat que mai he vist en funcionament. De fet, parlant-ho amb la Juna i l'Oscar, es van fer la mateixa pregunta; algun cop aquell espai d'oci al costat del mar havia estat en actiu? Ell deia que recorda haver passat un Sant Joan allà amb l'Eden i les seves amigues. La Juna recordava que havia anat a visitar-la mentre ho transformaven i poca cosa més. Jo senzillament recordo haver-m'hi colat de petita per investigar què hi havia.

Per això em va fer il·lusió quan una amiga em va ensenyar un vídeo clip del Ptas, un raper vilanoví. Ell té una cançó gravada al kàrting, on surt amb els seus amics cantant, fent l'imbècil i fumant. Al videoclip té escenes on es veu com arriben a l'espai anant pel Camí de Sant Gervasi. En general, els seus vídeos són bastant representatius de la VNG que jo vaig viure o vaig estar coneixent fins als 14 anys.

Buscant per *Youtube* el raper Ptas té un canal amb la seva crew que és diu 'VNG PSTLRA' on es poden veure la majoria dels seus vídeos. També es poden trobar al seu canal personal 'PTAS VNG'.